

РЕШЕНИЕ

№ 1906

гр. София, 21.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **586** по описа за **2013** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 21.11.2012 г. на СРС, НО, 99 състав по нахд 7908/2012 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 03-0308712 от 14.12.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда”- В., с което на касатора, в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв – административно наказание по чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 128, т. 1 вр. чл. 264 от КТ.

Като касационно основание се сочат нарушения на закона и на процесуалните правила. Твърдят се нарушения в хода на административното производство, неизясняване на фактическата обстановка от съда във връзка с извършени процесуални нарушения при събиране на доказателствата. Претендира се отмяна на решението на СРС и на наказателното постановление, евентуално се иска преквалифициране на деянието като маловажен случай по 415в от КТ.

Ответникът Дирекция инспекция по труда- В. оспорва жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок.

Разгледана по същество, е основателна.

С обжалваното решение на СРС, НО, 99 състав по нахд 7908/2012 г. е потвърдено наказателно постановление № 03-0308712 от 14.12.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда”- В., с което на касатора, в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв – административно наказание по чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 128, т. 1 вр. чл. 264 от КТ.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Съдът е приел въз основа на обсъдените писмени и гласни доказателства, че касаторът, в качеството му на работодател, не е начислил на лицето Я. М. възнаграждение в размер на уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото възнаграждение за положен труд на официален празник- 06.09.2011 г., с което е нарушил чл. 128, т.1 вр. чл. 264 КТ. При тази фактическа обстановка е изведено, че описаното в АУАН и НП административно нарушение е осъществено, а дадената правна квалификация е точна.

Касационната инстанция намира, че при издаване на наказателното постановление са допуснати нарушения на закона.

Актът за установяване на административно нарушение е съставен за неизплатено допълнително възнаграждение за работа на служителя Я. М. на 22.09.2011 г.- официален празник, а в процесното НП за датата на полагане на труд е посочена 06.09.2011 г. Налице е обективно несъответствие между фактите и обстоятелствата във връзка с констатираното нарушение в АУАН и НП. Фактическите констатации относно дата на престирание на труд, отразени в НП, се опровергават от самия АУАН и събраните по делото и писмени доказателства, като видно от същите служителят М. дори не е била на работа на 06.09.2011 г. Деянието не е описано правилно като време и конкретни обстоятелства, което представлява нарушение на разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Следователно, при издаването на спорното НП, е допуснато съществено процесуално нарушение, което възпрепятства осъществяването на правото на защита на жалбоподателя в пълен обем. Нарушаването на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, което не може да бъде отстранено в съдебното производство.

Освен това административно-наказващият орган е излязъл извън териториалната си компетентност при издаване на наказателното постановление. Както правилно е отбелязано, нарушението е извършено в [населено място], където се намира седалището и адресът на управление на нарушителя. Съгласно чл. 48 ЗАНН административно-наказателната преписка се разглежда от административно-наказващия орган, в чийто район е било извършено нарушението. След като е констатирал, че нарушението е извършено в [населено място], директорът на дирекция „Инспекция по труда” [населено място] е следвало да изпрати преписката на съответния орган в [населено място], а не да издава наказателното постановление. Липсата на компетентност е тежко нарушение на закона, за което касационната инстанция следи служебно.

По изложените съображения касационната жалба е основателна. На основание чл. 222, ал. 2 АПК вр. чл. 63 ЗАНН оспорваното решение и наказателното постановление следва да бъдат отменени.

Водим от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 21.11.2012 г. на СРС, НО, 99 състав по нахд 7908/2012 г.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 03-0308712 от 14.12.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда”- В..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.